သာဓု (ဒုတိယအကြိမ်)

အာယုနှင့် မေမေလတ်

အာယု (က)

“တော်ပါတော့ မေမေညွန့်ရဲ့ တော်ပါတော့ ယုယုအလိမ်းချင်ဘူး၊ သနပ်ခါး အလိမ်းချင်ဘူး”

ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ပါးဆုပ်ဖောင်းဖောင်းနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသော အသက်သုံးနှစ်ခန့်အ ရွယ် ကလေးငယ်သည် လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်၍ ဆွဲထားသော မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် ၏ လက်ထဲမှ တလွန့်လွန့်နှင့် ရုန်းကန်ရင်း ဤသို့လျှင် တတွတ်တွတ်ပြောနေသောကြောင့် ...

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း ငါခေါက်လိုက်မယ်”

ချော၍ လှပြီး လှသလောက် ကျက်သရေရှိသည့်အသွင်ဆောင်နေသော အဆိုပါမိန်းမရွယ် သည် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေးရုန်းနေသော ကလေးငယ်အား မျက်နှာထားနှင့် တစ်ချက်ငေါက်လိုက် ၏။ သို့ငေါက်လိုက်သည့် စကားလုံးမှာ အနည်းငယ်ကြမ်းသလိုလိုရှိသော်လည်း သူမျက်နှာထားမှာ မူ ထိုကလေးအတွက်ဆိုကအသက်ပါပေးရန် အသင့်ရှိသကဲ့သို့သော ကြင်နာမှုအရိပ်အရောင်များ ဖြင့် လွမ်း၍ ,သန်း၍ နေသည်သာ ဖြစ်၏။

“ကြည့်ပါလား ငါရိုက်မိလိမ့်မယ်နော် အာယု”

လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကလေးကို ကိုင်ထားပြီး လက်ျာလက်ဖြင့်သနပ်ခါး

ပွတ်လိမ်းပေးရင်းလက် တစ်ဖက်ရွယ်မြောက်၍ ငေါက်မှ အာယုလည်း အရုန်းအကန်ရပ်သွားတော့၏။ သို့သော် အာယု၏ မျက်နှာကဲကား။ မေမေညွန့်ဆိုသူကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်သူ၏ ရုန်းကန်ဟစ်အော်မှုကိုရပ်လိုက် သည့် လက္ခဏာမျိုးမဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ရာကို အကြံယူ နေသကဲ့သို့ သော အသွင်ဖြင့် မှ ငသေသေငြိမ် သက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“မေမေညွန့် ဒါဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

အာယုသည် ဖောင်းအိဖြူဖွေးနေသော လက်ခုံကလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ကွေးကွေးကောက်ပြ ရင်းက ဤသို့ မေးလိုက်၏။

“သောက်ကောင်လေး ဉာဏ်မများ နဲ့ နော်၊ ခြင်ကိုက်တာမှန်းသိရက်သားနဲ့ ”

အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အာယုသည် မိမိကိုယ်၌ တစ်စုံတစ်ရာသော အဖုကလေးများ တွေ့ရ လျှင် “ကြမ်းပိုးထိုးသွားတယ်”၊ “ခြင်ကိုက်တာ” စသဖြင့် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကိုကား ပြောတတ် သည် ။ သိသည် သာ ဖြစ်ပါလျက် ယခုကဲ့သို့ စကားမရှိစကားရှာလိုက်သည် မှာ တမင်သက်သက်ဉာဏ် ဆင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုသည် ကို သူ မေမေညွန့်ကလည်း အတပ်သိ၏။

မျက်နှာ၊ လက်၊ ရင်ဘတ်နှင့် ပေါင်၊ ခြေသလုံး စသည် တို့ ကို သနပ်ခါးရေကြဲ ခပ်ရွဲရွဲပွတ်လိမ်း နေသည် ကို အာယုသည် ငြိမ်သက်စွာပင် ခံနေသေး၏။ ကျောက်ပြင်ပေါ်တွင် သွေးထားသောသနပ် ခါးများ ကုန်သလောက် ရှိသွားသည် နှင့် မေမေညွန့်သည် အာယုကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီး သနပ်ခါးတုံးကိုစုံကိုင်၍ သွေးနေပြန်၏။

သနပ်ခါး လိမ်းနေစဉ်က ခပ်ကားကားမြောက်ထားသောလက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပြန်ချရန် သတိမေ့နေဘိသည့်အလားအာယုသည် ဖြူ

တုတ်သော လက်မောင်းကလေးနှစ်ဖက်ကိုမြှောက်မ,၍ ကွ တတ ရပ် နေရာမှ ထိုမ,ထားသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲချလိုက်၏။ ချိုင်းအိုးနှင့် လက် မောင်းနှစ်ဖက်စလုံးမှ လည်း သနပ်ခါးလိမ်းပြီးစ ဖြစ် သည့်အတိုင်း စိုထိုင်းထိုင်းပင်ရှိနေသေးရာသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ချလိုက် သည် နှင့် "ချမ်း"သွားသောကြောင့်လားမသိ အာယုသည် လက်ကလေး နှစ် ဖက်ကို ဖြန်းခနဲပြန်မလိုက်၏။ ဤသည့်အချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသ ည့် အာယု၏ မျက်နှာထားမှာ တစ် မျိုးတစ်မည် ထူးခြားလာ၏။ တောင်, မြောက်လေးပါးကို မျက်လုံးကလေး ကစားရင်း သူ့မေမွေ့ညွန့် အားတစ် ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်၍ အခန်းထဲမှ လစ်ပြေးတော့၏ ။

ထိုသို့ အပြုအမူမျိုးကို အမြဲတမ်းလုပ်တတ်သော အာယု၏ အကျင့် ကိုသိပြီးဖြစ်သော သူ့မေ မေညွန့်လည်း မျက်ခြေမပြန်အကဲခတ်ရင်း သ နပ်ခါးသွေးနေရာမှ အာယုလှည့်လိုက်သည် နှင့်လမ်း ဆွဲရန် ထလိုက်သ ည် တွင် ရင်ရှားထားသော ထမီက ရုတ်တရက်လျှောကျသွားသောကြော င့်ထမီပြင် ဝတ်နေသည် နှင့် အာယုလည်း လွတ်သွားတော့၏။

အာယုသည် သနပ်ခါး လိမ်းနေရာ အခန်းမှ သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးထွ က် လာပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်တံခါးပေါက်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး စွ ပ်ဝင်သွားကာ အခန်းဒေါင့်တစ်နေရာရှိခုတင်အနီးသို့ အလောသုံးဆယ် ချဉ်းကပ်၍ ချထားသော ဇာခြင်ထောင်ကိုပျာပျာသလဲ ဆွဲမ,လိုက်၏။

"သား သား၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ ဘာလဲ" ဦးခေါင်းတွင် လက်ကိုင်ပဝါ စီးထားသော ခုတင်ပေါ် မှ မိန်းမရွယ်သည် လှဲနေရာမှ ကမန်းကတန်း ထ,၍ ခြင်ထောင်တစ်ချမ်းကို မ,ကာ ခြင်ထောင်ချိပ်တွင် ချိတ်လိုက်ရင်း က ဤသို့ မေးလိုက်သည် နှင့်-

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးမေမေကြည်ရယ်၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ၊ယုယုကိုလေ ဟိုဟို ခြင်ဒေကိုက်သွားဒယ် မေ မေကြည်ရဲ့ ”

ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ အာယုဇ၏ လက်မောင်းကလေးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထား သောမေမေကြည်အား အာယုသည် မျက်လုံးဝင်းဝင်းကလေးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ လက်ခုံကလေးကိုမ, ပြရင်းပြောလိုက်သည် နှင့် မရွေးမနှောင်းပင် မေမေညွန့်ဆိုသူလည်း အခန်းထဲသို့ ရောက်လာဇ၏။

“အာယု နင် လူပါးမဝနဲ့ နော်၊ ခွေးကလေး ညာတာပါတေးနဲ့ လစ်ပြေးတယ်။ လာခဲ့ သနပ်ခါး ဖြင့် ပြီးအောင်မလိမ်းရသေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မေမေညွန့်က အာယု လက်တစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည် တွင် အာယုလည်း ကိုယ်ကလေးကျုံ့၍ နောက်သို့ဆုတ်ရှောင်လိုက်ဇ၏။

“တော်ပြီ တော်ပြီ ယုယု, အလိမ်းချင်တော့ဘူး”

“ဘာ မလိမ်းချင်ဘူးလဲ လာခဲ့”

မေမေညွန့်ကဆွဲ အာယုက ရုန်းကန်နှင့် ဖြစ်နေစဉ်-

“မညွန့်မေ ညည်းကလေးသိပ်တာ သေသေချာချာမှ ခြင်တွေဘာတွေခါရဲ့ လား၊ ကြည့်စမ်းက လေးလက်မှာ ခြင်ကိုက်ဖုတွေ”

ခုတင်ပေါ်မှ မိန်းမရွယ်သည် အာယုလက်တစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြရင်းကဉ်သို့ ပြောလိုက်သော ကြောင့်-

“ခါတာပဲ မမရဲ့ တစ်ကောင်တစ်လေ ကျန်လို့ ကိုက်တာဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒီသောက်ကောင်လေးကို ရှည်တယ်၊ လာပြီးပြရသေးတယ်”

သို့လျှင် တစ်ဆက်တည်း ပြောရာမှ မည္ကန့်မေသည် အာယုအား လက်နှင့်ရွယ်လိုက်သဖြင့်-

“မလုပ်နဲ့ နော်၊ ညည်းကလေးကို”

“ဟုတ်သားပဲ မမကလည်း ခပ်ပိုပို၊ ဒီခွေးကောင်ကလေးကလည်း ခပ်သဲသဲ”

“ဘာ သဲတာလဲ၊ ဘာပိုတာလဲ၊ ငါတစ်နေ့တစ်လေနေထိုင်မကောင်းလို့ ကလေးဝယျာဝစ္စ လုပ်မပေးနိုင်ရင် ဒီလိုပဲ၊ ခြင်ထောင်ထဲက ခြင်ကိုမှ ညည်းတို့ စင်အောင် မခါနိုင်ဘူး၊ ကြည့်စမ်းနည်း တဲ့ ခြင်ကိုက်ဖုကြီးလား”

မေမေကြည်ဆိုသူ၏ စကားဆုံးသည် နှင့် မည္ကန့်မေလည်း အာယုကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ချီလိုက် ကာ-

“အင်း မမသားကို မမနေကောင်းမှ ပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည်လုပ်၊ ကျွန်မတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး”

မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသောကြောင့် မေမေကြည်တွင် “က မြင်းမနော်”ဟူသော စကားလုံးကိုသာ အထပ်ထပ်ရေရွတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

* * *

ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း၊ ပုဇွန်တောင်ရပ်ကွက်၊ ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းရှိတစ်ခုသော နှစ်ထပ်တိုက်က လေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မြေကွက်လပ်တွင် ဖြစ်သလိုဆောက်ထားသော တဲကလေးတစ်ခု အတွင်း ၌ အလယ်အလတ် အရွယ်ဖြစ်သောဇနီးမောင်နှံတစ်စုံသည် ထမင်းလက်စုံစားရင်းစကားတွေဖောင် လျက်ရှိ၏။

“ကျွန်မတော့ ခက်တာပဲ ကိုအောင်ရွှေရယ်၊ ဒီကလေးကိုယ်ဝန်ရှိမှ စ ပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ ထော ပတ်၊ ဘီစကွတ်ဆိုတဲ့ အဖိုးတန်တွေသာ စားချင် စားချင်နေတော့တယ်၊ ဟင်းဆိုရင်လည်း ဝက်သား၊ ကြက်သားမှ စားချ င်တယ်၊ ခု ငါးပိရည်နဲ့ ပဲပြုတ်ကြော်လောက်စားရတာတောင်တစ်နေ့ သုံးနပ်ကျ တယ်၊ သဘောရှိသာစားရမယ် ဆိုရင်တော့ အင်းတစ်နေ့ ငါး နပ်လောက်စားမိမလားပဲ”

ဇနီးသည် လုပ်သူက ဘူးရွက်ပြုတ်ကို ထမင်းထဲသို့မြုပ်နေရာမှ ဤ သို့ပြောလိုက်သည် နှင့်ကို အောင်ရွှေတွင် ပါးစပ်ထဲသို့သွင်းဟန်ပြုလိုက် သော ထမင်းလုတ်သည် မေးစေ့နားတွင် ရပ်တုံ့သွားရာ မှ -

“အို စားချင်တာပဲဟာ စားပေါ့ ပန်းဝါရယ်၊ မင့်ကိုဘယ်သူက မစားနဲ့ ပြောလို့ လဲ၊ တစ်နေ့ငါး နပ်မကလို့ ၊ ဆယ်နပ်စားတော့ကော ဘာဖြစ်သ လဲ”

ကိုအောင်ရွှေသည် စကားကို အဆုံးသတ်ပြီးသည် နှင့်ထမင်းကိုပါးစ ပ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွင်းလိုက်၏။ မပန်းဝါသည် လည်း သူ့ထမင်းထဲ သို့မြုပ်ထားသော ဘူးရွက်ပြုတ်ပေါ်သို့ငါးပိရည်ကြဲ ကြွကို ခပ်ရွဲရွဲဆမ်း လိုက်ပြီးမှ -

“အင်း ရှင်ကတော့ စေတနာ တစ်ခွဲသားနဲ့ စားသာစားဆိုပေမယ့်လ ည်း ကျွန်မမှာ က နေ့ဖို့ ည စာကြည့်ရသေးတယ်၊ ရှင့်ဝင်ငွေက မှန်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ နေ့ငါးကျပ်ရပေမယ့် တစ်ခါတ လေလည်း တစ်ပြားမှ မရဘူးဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ ဆိုက်ကားရှင်ကို ပေးဖို့ မှ လောက် အောင်မရတဲ့ အခါ အိမ်က စိုက်ရသေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ စားချင်တိုင်းအရမ်းကာရော စားပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကိုအော င်ရွှေရယ်”

မပန်းဝါ ဤသို့ ပြောလိုက်မှ ပင် ကိုအောင်ရွှေလည်း မိမိတို့ ၏ ချို့တဲ့ လှသော ဘဝကို သတိ ထားမိလာတော့၏။ တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း ပင်ပန်းတကြီး ဆိုက်ကားနင်းနိုင်မှ ကိုအောင်ရွှေမှာ ၃-ကျပ်မှ ၆-ကျပ် လောက်အထိ ရ၏။ ထိုအထဲမှ ဆိုက်ကားရှင်အား ငှားခ ၂-ကျပ်ပေးရသဖြင့် သူ့အ တွက်သက်သက်မှာ မူ တစ်နေ့ ၂-ကျပ်မှ ၄-ကျပ် မျှသာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ ဆိုက်ကားရှင်အား ငှားခ ၂-ကျပ်ပေး လောက်အောင်ပင် မရရှာသောကြောင့်အိမ်မှ စိုက်ပေးရသည် မှာ လည်း ရှိသေး၏။

ယင်းသည့် ဝင်ငွေ၊ ထွက်ငွေ စာရင်းကို မူလက ကိုအောင်ရွှေလည်း မစဉ်းစားမိ၊ ဂရုလည်း မစိုက်ခဲ့ပေ။ ရသမျှငွေကို မပန်းဝါလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ခြင်းသည် သာလျှင် သူဝတ္တရား၊ စားဖို့ ၊ သောက်ဖို့ ကိစ္စသည် မပန်းဝါ၏ တာဝန်ဟု သဘောထားခဲ့ကာတစ်နေ့တစ်လေ ဝင်ငွေနည်းသဖြင့် ဆိုက်ကားရှင်ကို စိုက်ပေးရမည့်ရှိသည့်အခါတွင် သာ "ပိုက်ဆံရှိရင် တစ်ကျပ်လောက်ပေးပါဦး၊ ဒီနေ့ မဟန်ဘူး" ဟု ပြော ဆိုတောင်းရမ်း တတ်သည် မှ အပ၊ ကိုအောင်ရွှေဘာမှ မစဉ်းစားမိ၊ ဝင်ငွေ၊ ထွက် ငွေမျှ,မမျှလည်း သူမသိခဲ့ဘဲ ယခု မပန်းဝါ ညည်းညည်းညူ ညူ ပြောလိုက်မှ ပင်သူတို့ ၏ ဝင်ငွေကို စိတ်ဝင်စားလာတော့၏။ တွေး လာ၏။ ငေးလာ၏။ ငေးရာ တွေးရာမှ လည်း ခါတိုင်းထက် ပို၍ ကြိုး စားနင်းရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်မှတ်လား ကိုအောင်ရွှေ၊ ခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ မှာ စားဖို့ ၊ သောက်ဖို့ လောက်သာ မ ဟုတ်တော့ဘူး၊ မီးဖွားစရိတ်၊ အနှီးဝယ်ဖို့ နဲ့ နန္တင်းမှုန့်ဖိုးကအစ တိုတိုထွာထွာ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ ငွေလို လာပြီ။ အဲဒီ တော့ ရှင်ရတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက ခုပြောတဲ့ မီးနေစရိတ်ကလေး ရအောင်လ ည်း ဖဲ့ပြီး စုရသေး တော့ ဘယ်မှာ ကိုယ်စားချင်တိုင်း စားလို့ ဖြစ်မလဲ၊ ခု

တလော ၅-ရက်တစ်ကြိမ်လောက်မှ ရှင့်ကိုဆီပြန် ဟင်းကလေးတစ်ခွက်လောက်ချက်မကျွေးနိုင်တာတောင် ကျွန်မဖြင့် ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးဘူး”

မပန်းဝါသည် သို့ပြောရင်းပင် ကိုအောင်ရွှေအား ကရုဏာမကင်းသည့်မျက်နှာဖြင့် ဝမ်းနည်း စွာငေးကြည့်နေ၏။ အမှန်စင်စစ်ကိုအောင်ရွှေလောက်အေးသော လင်ယောကျ်ားမျိုးကို အခြားသော အိမ်ထောင်စုတွေထဲ၌ မပန်းဝါ မတွေ့ဘူးသလောက်ပင် ရှားလှတော့၏။ ကိုအောင်ရွှေကား တစ်ခါ တစ်ရံရုပ်ရှင်ကြည့်တတ်သည် မှ အပ အခြားပျော်ပါးမှုများ လုံးဝကင်းစင်သူဖြစ်သည် သာမကစားရေး သောက်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ဇီဇာကျယ်သူမဟုတ်၊ မပန်းဝါ ချက်ပြုတ်ကျွေးသမျှသော ဟင်း နှင့်မငြိုမငြင် စားတတ်သည် သာဖြစ်လျက် ယခု မပန်းဝါထုတ်ပြောမှ သာ မိမိဆီပြန်ဟင်းနှင့်ကင်း ဝေးခဲ့သည် ၏ အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိတော့၏။

“ဆီပြန်ပြန် မပြန်ပြန် ဗိုက်ထဲရောက်ရင် ပြီးတာပါပဲကွာ။ ကဲ ပန်းဝါ မင်းစားချင်တဲ့ စိတ်ရှိ ရင်တော့ စားပါကွာ။ ငါလည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ဆိုက်ကားကို ကြိုးစားပြီး နင်းတော့မယ်။ တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ဖိုးလောက် ပိုစားရရင် မင်းမကျေနပ်ဘူးလား”

“တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ဖိုးလောက်”

မပန်းဝါသည် ဤသို့လျှင် ဝမ်းထဲမှ ရေရွတ်လိုက်၏။ လွန်ခဲ့သော ၃-ရက်လောက်က သိမ်ကြီး ဈေးသို့ ရောက်စဉ်သူချင်ခြင်းတပ်ခဲ့သော စပျစ်ခိုင်ကြီးများကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် စိုစိုတင်းတင်း စိမ်းလဲ့လဲ့ဝင်းနေသော စပျစ်ခိုင်ကြီးကို မရဲတရဲထိုင်ကြည့်ရင်း ဈေးနှုန်းကို စုံစမ်းမိ၏။

“တစ်ပိဿာ ၁၅-ကျပ်”

ထိုအသံကြားသည် နှင့် မပန်းဝါမှာ ပျာပျာသလဲ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတော့၏။ ယခု သူစားချင်နေ သည် ကား စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ ထောပတ် အစရှိသော အဖိုးတန် အစားအစာများ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ် ရံ ယိုတစ်မျိုးနှင့် ဌာပနာထားသည့် နှစ်ထပ်ကိတ်မုန့်ကလေးများကိုပင် ကြံကြံဖန်ဖန် စားချင်သည့် စိတ်ပေါ်လာတတ်သေး၏။ သို့သော် မပန်းဝါမှာ အခြေအနေအရ နောက်ဆုံး၌ ထမင်းကြမ်း၊ ငါးပိ ရည်ဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်ရရှာ၏။

သို့လျှင် တောင်တောင်ဂျိုဂျိုလို အစီအရီတွေးရင်းငိုင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည့် ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည် ၌ ကိုအောင်ရွှေမှာ အနီးတွင် မရှိတော့ဘဲ တဲရွေ့တံခါးပေါက်တွင် ဆိုက် ရပ်ထားသော ဆိုက်ကားကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေသည် ကိုတွေ့ရ၏။

နံနက် နေထွက်ချိန်မှ သည် ညနေ နေဝင်ချိန်အထိ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် တကုန်းကုန်းဆိုက်ကား နင်းရရှာသော ကိုအောင်ရွှေ၏ ပင်ပန်းမှုကို မပန်းဝါသိ၏။ သနား၏ ၊ ရင်ထုမနာဖြစ်မိ၏။ သို့သော် လည်း သူဘာမှ မတတ်နိုင်၊ ကိုအောင်ရွှေလို့ ပညာမဲ့တစ်ယောက်အဖို့ ထို့ထက် သက်သာသောအလုပ် သည် မရှိ။ ရှိသည့်တိုင်အောင် ထိုမျှ ဝင်ငွေကောင်းမည် မဟုတ်။

လွန်ခဲ့သော ဖ-လခန့်ကဆိုလျှင် သိမ်ကြီးစျေး လက်ဖက်ဆိုင်မှ “ဂျင်း”အငှားလိုးခြင်း ကြောင့်မပန်းဝါတွင် တစ်နေ့သုံးမတ်၊ တစ်ကျပ်ဝင်သေး၏။ ယခုသော်ကား ရင့်မာရုံသာမက ကလေး ထွားလွန်းသဖြင့် ကားထွက်နေသော သူ့ကိုယ်ဝန်ကြောင့် နာရီဝက်ပြည့်အောင်ပင် မထိုင်နိုင်ရှာဘဲလျှ ၍ ချည့် နေရသည် နှင့် ဝင်နေကျနေ့တွက်ကလေးပင် ပိတ်သွားပြန်တော့၏။

သို့လျှင် တောင်မြောက်လေးပါးကို မဟားတရားတွေးရင်းနှင့်ပင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီးသွားသည် နှင့် ကို အောင်ရွှေရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ အကြင်နာကြီးလှ သောမျက်လုံးများ ဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။

“ဒီမှာ ကိုအောင်ရွှေ သိပ်အပင်ပန်းခံပြီးတော့လည်း ညဘက်ပါ ဆက်နင်းမနေနဲ့ ဦးနော်”

လင်သည် ၏ ပင်ပန်းမှုကို မရှုစိမ့်နိုင်သော ဇနီးကောင်းပီပီ မကြည်မလင် ပြောလိုက်သည် ၌ ကိုအောင်ရွှေသည် ပျာပျာသလဲပင်မော်ကြည့်ရာမှ ၊

“အေးပါကွယ်”ဟူသော စကားမျှသာ ခပ်ချိုချိုကလေးပြောလိုက်ပြီး ဆိုက်ကားကိုတွန်း ဆုတ်၍ ခပ်သုတ်သုတ် နင်းထွက်သွားလေ၏။

“ငါမေ့လို့ ပြောမိတယ်”

အသံကလေးများ ပင်ထွက်အောင် ရေရွတ်မိသော မပန်းဝါးသည် တပေါင်း၊ တန်ခူး နေရှိန် အောက်တွင် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသောဆိုက်ကားပေါ်မှ ကိုအောင်ရွှေ၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ၅-နာရီထက် နောက်မကျဘဲ ပြန် လာလေ့ရှိသော ကိုအောင်ရွှေသည် ယနေ့အ ဖို့ ည ၁-နာရီလောက်တွင် မှ ပေါက်လာသဖြင့် တစောင့်စောင့်နှင့် မျှောင်နေရရှာသူ မပန်းဝါသည် မျက် ရည်ညလည်ရွဲနှင့် ဝမ်းပန်းတနဲ ကြိုးဆိုလက်ရင်းက တစ်စုံတစ်ရာပြောတော့မည် ပြုစဉ် ကိုအောင် ရွှေလည်း အပြေးအလွှား ခုန်တက်လာရင်းက-

“ရော့ ရော့ ပန်းဝါ မင်းဖို့ လသာလမ်းထိပ်ကလေ အယုံခေါက်ဆွဲ ဝ

ယ်လာတယ်၊ အင့် ဒီနေ့ငါ ညပါ ဆက်နင်းလိုက်တာခြောက်ကျပ်နဲ့ သုံးမူးရတယ်”

ကိုအောင်ရွှေသည် နဖူးဆံစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ရွှဲသီးနေသော ချွေးများကို သုတ်ပေးရင်း ဤသို့လျှင် ဝမ်းသာအယ်လဲပြောကာ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို လှမ်းပေးနေသည့်တိုင်အောင် မပန်းဝါသည် ရုတ်တရက် လှမ်းမယူမိသေးဘဲ ကိုအောင်ရွှေကိုသာလျှင် ငေးကြည့်နေဆဲမှ ပင် ဝဲနေသော မျက်ရည် သည် တတွေတွေယိုဆင်း လာလေတော့၏။

“ဟင် ပန်းဝါ ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်၊ ငါအပင်ပန်းခံခဲ့ရသမျှတွေ အလကားဖြစ်ကုန်အောင်မင်း လုပ်လိုက်တာပဲ ဒါ”

ကိုအောင်ရွှေသည် ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ဘုရားစင်အောင်ရှိထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ မပန်းဝါ၏ ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်ကို ယုယုယယ ညှစ်ကိုင်၍ အသာအယာ ထိုင်စေပြီးမှ -

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ပန်းဝါရယ်၊ ငါကတော့ ခါတိုင်းထက် ပိုက်ဆံပိုရလာလို့ ပျော်နေ တယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ ဒီထက်ပျော်ရဦးမှာ ပဲဆိုပြီး အထင်ကြီးနဲ့ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့တာ၊ မင်း ကဒီလိုလုပ်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကဲ ဒီနေ့ ခြောက်ကျပ်နဲ့ သုံးမူးတောင်ရလာတယ်၊ မင်း ဝမ်းမ သာဘူးလား ပန်းဝါ”

ကိုအောင်ရွှေ စကားဆုံးသည် နှင့် မပန်းဝါသည် ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်ကွေး၍ မျက်ရည် သုတ်လိုက်ပြီးမှ -

“ဝမ်းတော့ သာပါတယ် ကိုအောင်ရွှေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဝမ်းသာတာထက် ဝမ်းနည်းတာ ကပိုလို့ ငိုမိတာပါ”

“အိုကွာ”

“ မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ရွှေ၊ သက်သက်သာသာနဲ့ ဈေးထိုင်ရောင်းလို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် လူမပင်ပန်း ဘဲ ငွေပိုရလို့ ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ခုဟာက ‘ရှင် ကျွဲလို နွားလို’ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ရုန်းကန် ပြီးမှ ပိုရတဲ့ ငွေမို့ ပန်းဝါ မစားရက်ဘူး၊ ရှင်ဒီလိုသာနေ့စဉ်လုပ်နေရင်တော့ ကျွန်မ စိတ် ထိခိုက်တာနဲ့ ပဲ”

“အေး အေး တော်တော့၊ တိတ်တော့၊ နက်ဖြန် ငါစောစောပြန်မယ်၊ သွား ပန်းကန်ယူချေ၊ ခေါက်ဆွဲစားရအောင်”

ချော့သူကချော့ ငိုသူကငို၊ မစိုမပြေနှင့် အခြေအနေမှာ ဘေးအမြင် အားဖြင့် စိတ်မကောင်းစရာ ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကာယကံရှင်များ အဖို့ သော်ကား ကြင်နာမှု၊ ယုယမှု တည်းဟူသောတောင်တောင် အထပ်ထပ် မှ တလိမ့်လိမ့် စိမ့်ဆင်းလာသည့်စမ်းရေယဉ်နှင့် ပမာတူသော မျက်ရည် မျိုးဖြစ်သည့်အ တိုင်းသို့ငိုယိုရခြင်းသည် ပင် အရသာ အဆိမ့်အအိမ့်သဖွယ် တမြိန့်မြိန့်ကြည်နူးသွားသည် သာ ဖြစ်၏။

ထိုနေ့မှ စ၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ညဉ့်နက်အောင် မနင်းနိုင်တော့သည့် တိုင်အောင် တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားဆိုသလိုကားသန်းခေါင်ကျော်မှ ချည့်ပြန်လေ့ရှိလေ၏။ ကိုအောင်ရွှေ ဤသို့ညဉ့်နက်သန်း ခေါင်အထိ နင်းသည် မှာ အမှန်စင်စစ် မပန်းဝါအတွင် ပင်ဖြစ်သော်လည်း သူစိတ်မ ကောင်းဖြစ်မည်စို သည် နှင့်အမျိုးမျိုးသော ဆင်ခြေတွေပေးကာ “ဘီး ပေါက်လို့ ၊ စပုတ်တိုင်ကျိုးလို့ ၊ လမ်းသရဲတွေအ ရက်မူပြီး ဟိုနင်းခိုင်း သည် နင်းခိုင်းနဲ့ ခုမှ လွတ်လိုက်တယ်”စသည် တို့ ဖြင့် နှစ်သိမ့်စေခဲ့လေ ၏။

ကိုအောင်ရွှေသည် ဇနီးသည် မပန်းဝါအား ချစ်သည် နှင့်အမျှခါတိုင်းထက်ပို၍ အပင်ပန်းခံ၏ ၊ မည်မျှဝေးသောခရီးပင်ဖြစ်

စေ မငြီးမငြူလိုက်၏ ၊ မည်မျှလေးသောကုန်ပင်ဖြစ်စေ ဆိုက်ကားသာနိုင် ချွေးအဖြိုင်ဖြိုင် အကျခံ၍ နင်း၏။ တကယ်ချစ်သော ဇနီးအတွက် တကယ် အပင်ပန်းခံ၏။

မပန်းဝါသည် လည်း လင်သည် ကိုအောင်ရွှေကို ချစ်ရာ၌ နှစ်နှစ်ကာကာ ရှိလှသလောက်၊ ကို အောင်ရွှေ ပင်ပန်းမည်ကိုစိုးရိမ်၏။ မလွဲသာလွန်း၍ သာ ကြည့်နေရသည် ။ စင်စစ် ကိုအောင်ရွှေဆိုက် ကားနင်းရသည် ကိုပင် မပန်းဝါ မရှုစိမ့်နိုင်၊ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အတွက် ပို၍ အပင်ပန်းမခံစေလို အ ချိန်ပို နင်းသည် ကိုမကျေနပ်၊ သဘောမတူ။

ယင်းသည့် စေတနာကို အသေအချာ သဘောပေါက်လေ ကိုအောင်ရွှေ၏ အချစ်သည် မပန်းဝါ အပေါ်ဖွဖြိုးလေ ဖြစ်လေတော့ကာ အသက်ရှူမှားမတတ်မော၍ တဟောဟော အပင်ပန်းခံ၍ ကြိုးစား ခဲ့သည် ။

“ပန်းဝါ မင်းကို ငါချစ်လွန်းလို့ လေ ချစ်လွန်းလို့ ၊ မင်းစားချင်တယ်ဆိုတဲ့ စပျစ်သီးဖိုးကလေး ရအောင် ကြိုးစားလိုက်တာ ဒီနေ့ ၇-ကျပ် ရခဲ့တယ်”

ဤသို့ အနှစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံသော စကားလုံးကလေးများကို မပန်းဝါနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ၍ ပြောလိုက်ချင်သည် ၊ သာယာလိုက်ချင်သည် ၊ ကြည်နူးလိုက်ချင်သည် ။ မည်၍ မည်မျှ ချစ်ကြောင်းသက်သေပြလိုက်ချင်သည် ။ သို့သော် ချစ်ဇနီးသည် မပန်းဝါစိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုး၍ မပြောရက်၊ မပြောဝံ့၊ သူ့အတွက်အပင်ပန်းခံခဲ့သည် ကိုပင် သူသိလျှင် ကန့်ကွက်မည်စိုးသောကြောင့်သူ့အတွက် ပင် ကြိတ်မှိတ်၍ အပင်ပန်းခံခဲ့၏။ သူ မရိပ်မိအောင်ပင် သူ့အတွက် အပင်ပန်းခံခြင်း မဟုတ်သ ယောင်ယောင် ဟန်ဆောင်ခဲ့ရ၏။ ကိုအောင်ရွှေတို့ အချစ်ကား ထိုမျှထိအောင် နက်နဲဆန်းကြယ်နေ တော့၏။

* * *

နေလုံး မပျောက်တပျောက် တိမ်နီရောင်လေး တောင်နေသည့် တစ်နေ့သော ညနေစောင်းချိန် ဝယ် အပြာနုရောင်ပေါ်ပလင်အင်္ကျီကလေးကို နက်ပြာရောင်ခံ အဖြူလုံးဖော် လင်မ လုံချည်နှင့် အ ထက်အောက် ပဏာရ၊ အဆင်ပြေအောင်ဝတ်လျက်သနပ်ခါးရေကြဲလေးပွတ်ကာ တဲရှေ့ခုံတန်းက လေးပေါ်ထွက်ထိုင်နေသော မပန်းဝါသည် အလွန့်အလွန် ကြည်နူးရေသောတွေးကွက်တစ်ခုတွင် လေး နက်စွာ စဉ်းစား နေသကဲ့သို့ သူမျက်ဝန်းကလေးမှာ သာသာယာယာကလေး မြူးနေတော့၏။

ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် အနေအထိုင် သန့်ပြန့်သပ်ရပ်ခြင်းသည် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင် ကြောင်းကိုလည်း မပန်းဝါသည် အကောင်အထည်ဖော်၍ သရုပ်ပေါ်အောင်ပြနေသည် နှင့်တူလှတော့ ၏။ အကယ်၍ မပန်းဝါသည် သာ ဤတဲကလေးရှေ့တွင် မဟုတ်ဘဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်ထပ်တိုက် ဝ ရံသာကလေးတွင် ရပ်နေမည်ဆိုပါက အကြောင်းဇစ်မြစ်ကို မသိသူများ သည် မပန်းဝါအား ရင့်ကျက် တည်ငြိမ် ကွန်ဒြရရှင့် ကျက်သရေရှိလှသောအထက်တန်းစား တစ်ယောက်ဟူ၍ မှတ်ချက်ချမည် သာမက၊ မပန်းဝါ၏ အရှိန်ကြောင့် ထိုတိုက်ကလေးသည် ပင် ယခင်ကထက်ပို၍ ထည်ဝါခန့်ညားလာ သယောင် ထင်မိကြပေလိမ့်မည်။

ရွှေဘုန်းပွင့်လမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်လျှောက်သွားလာနေသူ ပျိုပျိုအို အို၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ တိုင်းအဖို့ မပန်းဝါသည် ကျက်သရေမဂ်လာအဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံသောရှုမျှော်ခင်းသဖွယ် ကြည့်ရှုကြည်နူးခြင်းကို ခံနေရလေ၏။ မပန်းဝါနှင့် မျက်စေ့ချင်းဆုံမိသူတိုင်းသည် လည်း ၊ သိသူရော၊ မသိသူ ပါ နှစ်နှစ်ကာကာပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သွားသည် သာ ဖြစ်၏။

မပန်းဝါသည် အထိုင်ကြာ၍ ညောင်း လာလေသလောမပြောတတ်၊ ရုတ်တရက် ထ,ရပ်ကာတဲ ရှေ့မြေပိုကွက်လပ်ကလေးတွင် ပင် ထိုမှ ဤသို့ ခပ်ယို့ယို့လျှောက်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တိုက်ကလေး အောက်ထပ်မှ အသက်သုံးဆယ်လောက်သာ ရှိလိမ့်ဦးမည်ထင်ရသော မိန်းမရွယ် တစ်ယောက်သံဆွဲတံခါးကို လူတစ်ကိုယ်စာ လွတ်သာရုံဖြ၍ ထွက်လာကာမပန်းဝါဆီသို့ မျက်စေ့စိုက် ရင်း လျှောက်လာ၏။

“ဟေ့ မဗိုက်၊ လင်တောင်မောင် ပြန်မလာသေးဘူးလား”

တိုက်ကလေးမှ ထွက်သာသူလည်း မပန်းဝါအနီးသို့ ရောက်သည် နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးလိုက် သည် တွင် မှ မပန်းဝါလည်း သူ့အတွေးနှင့် သူ ယဉ်နေသော စိတ်ကူးကလေး ပျောက်လွင့်သွားတော့ကာ ပျာပျာသလဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အောင် မညွန့်မေ လာလာ ဟိုမှာ ထိုင်ချည်ရအောင်”

မပန်းဝါသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် စောစောက သူထိုင်ခဲ့သည့်ခုံတန်းရှည်ကလေးဆီသို့ ရှေ့ ဆောင်လျှောက်လာခဲ့၍ နှစ်ယောက်စလုံး နေသားတကျ ထိုင်မိကြသည် တွင် -

“ကဲ မပန်းဝါ မွေးရင်လည်း မွေးပါတော့ ကျွန်မလည်း ခေါင်းကျိန်းလှပြီ။ အိမ်က ကိုစော ဝင်းကဖြင့် သူကလေးရှူးရှူးနေတိုင်း ကျွန်မကိုချည့် ရန်ထောင်နေတော့တာပဲ”

မညွန့်မေ စကားဆုံးသည် နှင့် မပန်းဝါက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ပုလဲရောင်ပေးနေသော သွားက လေးများ ပေါ်လာသည် အထိသဘောကျသလို ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ ကျွန်မကဖြင့် ထွက်ပေးချင် လာပြီ မဟုတ်ပဲ။ (ဒီတစ်သက်မှာ ညွန့်မွေးတဲ့ ကလေး ချီရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မမျှော်လင့်တော့ဘူး)ဆိုပြီး သူလက်လျှော့နေခဲ့လို့ နားအေးနေတာ ဟော အခု မပန်းဝါ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတာလည်း မြင်ရော (ညွန့်ရေ မပန်းဝါ မွေးရင်တော့ ကိုယ်တို့ ချီရ မှာ ပဲနော်)ဆိုတဲ့ စကား နေ့ရှိသလောက် ပြောပြီး အခြောက်တိုက် အူးမြူးနေတော့တာပဲ မပန်းဝါ၊ ကို စောဝင်းဟာ ဘယ်လောက်များ ကလေးလိုချင်သလဲလို့ ”

မညွန့်မေသည် ပဋိသန္ဓေကိန်းအောင်းရာ မပန်းဝါ၏ ခန္ဓာကိုယ် အလယ်ပိုင်းဆီသို့အားကျသ လို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာဖြင့်ဤသို့ ပြောလိုက်သောကြောင့်-

“ဒါဖြင့်လည်း မညွန့်မေရယ်၊ တစ်ယောက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် မွေးပေးလိုက်ရောပေါ့တဲ့ ”

“အမလေး ကျွန်မ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး တစ်ဒါဇင်လောက်တောင် မွေးလိုက်ချင်သေး တယ် မပန်းဝါ ဒါပေမဲ့”

မညွန့်မေသည် စကားကို ရုတ်တရက် ဆက်မပြောသေးဘဲဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးကစားလိုက်ပြီးမှ မပန်းဝါ၏ နားဆီသို့ ကပ်၍ တိုးတိုး,တိုးတိုးနှင့် ဘာဘယ်လို ပြောလိုက်သည် မသိ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားသည် ကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“ကိုစောဝင်းတော့ဖြင့် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေတယ် မပြောတတ်ဘူး မပန်းဝါရယ်၊ ဟိုတလော တုန်းကတော့ (မပန်းဝါ မွေးရင်ကလေးကို ကိုယ်တို့ ခေါ်ထားပြီး ညညကျမှ ပြန်ပို့ရရင် မကောင်းဘူး လား) ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ (တစ်ခါတည်း အပိုင်ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း အမွေစားအမွေခံ မွေးစားလိုက် မယ်)ဆိုတာက တစ်မျိုးနေ့ရှိသလောက် ဒါပဲ ပြောနေ

တော့တယ်”

မညွန့်မေ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသလောက် မပန်းဝါသည် လည်း အလွန့်အလွန်ကျေနပ်ဝမ်း မြောက်နေသော မျက်နှာထားဖြင့်စူးစူးစိုက်စိုက် နားစွင့်နေ၏။

မညွန့်မေမှာ လယ်မြေကေ တစ်ထောင်ကျော်အပြင် ဆန်စက် ၂-လုံး ကိုပါ ပိုင်ဆိုင်နေသော သူဌေးတစ်စုံ၏ ဒုတိယသမီးဖြစ်လျက်၊ မညွန့်မေ၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုစောဝင်းဆိုသည် မှာ လည်း အ တွင်းဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့်၊ လောကတွင် လိုလေသေးမရှိသောဂုဏ်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ နေသည် ဖြစ်ရာ ထိုမည်သော ငွေရှင်ကြေးရှင်၊ ဂုဏ်ကြီးရှင်များ ဖြစ်သည့် ကိုစောဝင်း-မညွန့်မေတို့ က အောက်တန်းစား ကျောမွဲမျှသာ ဖြစ်သော ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်၏ ကလေးအတွက် ဤမျှအ ရေးတယူ ပြောဆို စိတ်ဝင်စားရုံသာမကသေးဘဲ အပိုင်ပေးလျှင်ပင် မွေးစားဦးမည်ပြောနေပြန်သည် ဖြစ်ရာ၊ အဘယ်မျှလျှင် မပန်းဝါသည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးမကြည်နူးဘဲနေနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

“ရှင်လည်း သိသင့်သလောက် သိမှာ ပေါ့၊ ကိုစောဝင်းက တစ်မျိုးပဲ၊ ကလေးရူးသာ ရူးနေ တယ်၊ မျက်နှာကြီး အသိမိတ်ဆွေတွေရဲ့ ကလေးတွေကြတော့ ယောင်လို့ တောင် ချီတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခု တော့ရှင့်ကလေးသာ ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိသေးတယ်၊ သူကတော့ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေတယ် မပြော တတ်ဘူး။ အင်း တော်တော့ကိုထူးတာပဲ မပန်းဝါ။ ပြီး ရှင်တို့လင်မယားကိုလည်း သူအတော်ခင်ပုံရ တယ်”

အနောက်တောင်ထောင့်ဆီမှ ခပ်းပြင်းပြင်းကလေး တိုက်ခတ်သော လေထုသည် မညွန့်မေ၏ မျက်နှာတစ်ဝိုက်ဝှေ့ရမ်းသွားသောကြောင့် ဖရိ

ဖရဲ ဝဲ,ကျလာသော ဆံနုနုကလေးများ နဖူးပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲသည် နှင့် မညွန့်မနှင့် သူ့လက်ဖဝါးနုနုကလေးဖြင့်စုတ်သပ် ပင့်တင် လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ လည်း သိပါတယ် မညွန့်မေ”

“အတွင်းဝန်နှင့် ဆိုက်ကားသမားဆိုတာ အဆင့်အတန်းချင်းမယှဉ် သာအောင် ကွာခြားပေ မယ့် ကိုစောဝင်းတစ်ယောက်ဟာဖြင့်ကျွန်မတို့ကို တန်းတူထားပြီး တွေ့တဲ့ နေရာမှာ ခေါ်ခေါ်ပြော ပြောနဲ့ အင်မတန် ဖော်ရွေပါတယ်၊ ဟိုတလောက ကိုစောဝင်း ဆန်းမုန့်တိုက်မှာ လက်ဖက်ရည်သွား သောက်တော့ ကိုအောင်ရွှေ ဆန်းမုန့်တိုက်ရှေ့သစ်ပင်အောင် မ ှာ ဆိုက်ကားရပ်ပြီး လူစောင့်နေတာကို မြင်တာနဲ့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားပြီး ကျွေးလိုက်၊ မွေးလိုက်တာစုံနေတာပဲတဲ့ ၊ ကို အောင်ရွှေ ပြန်လာလာ ခြင်း ပြောပြလို့ ကျွန်မဖြင့် ကြက်သီးထ,လောက် အောင်ပဲ ဝမ်းသာသွားမိတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မဖြင့် ခု ရှင်ပြောမှ ပဲ သိရတော့ တယ်”

ထိုစကား၏ အသွားအလာကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ကိုစောဝင်း ကဲ့သို့သော အတွင်းဝန် တစ်ယောက်သည် အောက်တန်းစား ကျောမွဲဖြစ်သော ဆိုက်ကားသမားနှင့်ဤမျှ ရင်းနှီးစွာအတူတ ကွ စားသောက်ဝံ့လောက်အောင် စိတ်ထားရင့်မာလိမ့်မည်ဟု မညွန့်မေကိုယ်တိုင် မထင်ခဲ့သည် မှာ ထင် ရှားနေတော့၏။ တစ်ဖန် “ကျွန်မဖြင့် ရှင်ပြောပြမှ ပဲ သိရတော့တယ်” ဟူသော စကားအရကိုစော ဝင်းသည် ဤလို ပစ္စည်းမဲ့တစ်တစ်ယောက်နှင့် အဆင့်အတန်းမခွဲတစ်စားပွဲတည်း ထိုင်၍ စားသောက် ခဲ့သည် မှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အထင်ကြီးမှုကို ခံယူလိုသောကြောင့် မဟုတ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်စ ရာဖြစ်နေပြန်၏။

“မနက်ကလည်း ကျွန်မ ပန်းသီးစားချင်လို့ သိမ်ကြီးဈေးသွားတာ စပတ်လိမ်းထိပ်ရောက် တော့ ကိုစောဝင်း ရုံးတက်ဖို့ အလာနဲ့ တွေ့သွားလို့ သိမ်ကြီးဈေးထိအောင် ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးတယ်၊ အပြန်တောင် စောင့်ခေါ်မယ်လုပ်နေလို့ ကျွန်မလည်း အားနာတာနဲ့ -

“မစောင့်ပါနဲ့ တော့ ကျွန်မ ဒီမှာ တစ်နာရီလောက်ကြာမယ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်”

ဝမ်းနည်းရမလို၊ ဝမ်းသာရမလိုနှင့် ကပိုကရိဖြစ်နေသော မျက်နှာထားတစ်မျိုးဖြင့် မတိုးမ ကျယ်ပြောလိုက်ပြီးမှ မပန်းဝါသည် မည္ငန့်မေဘက်သို့ ခတ်ငဲ့ငဲ့လေး လှည့်ကြည့် လိုက်လေ၏။

“အင်း အဲဒါတော့ ကျွန်မကို သူအပြောပြသား၊ ခု ရှင့်ဆီထွက်လာတာလည်း ဒီကိစ္စပေါ့၊ မ နက်က ရှင် ပန်သီးသွားဝယ်တာ ဘတ်စ်ကားလေး ဘာလေး စီးသွားဖို့ ကောင်းတယ်တဲ့ ရှင်။ ရှင် လမ်းလျှောက်သွားတာဟာ ပိုက်ဆံနှမြောလို့ ဖြစ်မှာ ပဲတဲ့ ။ အဲဒါရှင့်ကို မေးမြန်းပြီး ဈေးသုံးဖို့ ငွေကြေပ် ရင်လည်း ကြည့်ရှုပေးလိုက်ပါလို့ အမိန်တော်မြတ် ချမှတ်လိုက်တာနဲ့ ခုထွက်လာရတာရှင့်၊ ဘယ်လိုရေ စက်ကယ်မပြောတတ်ဘူး ဒီကလေးတော့ အတော်ကုသိုလ်ထူးတာပဲ”

မည္ငန့်မေ စကားဆုံးတာနှင့် မပန်းဝါသည် ကျွန်ုပ်ရရကလေးပြုံးလိုက်ပြီးမှ -

“ဘတ်စ်ကားနှင့် သွားရင် လမ်းစရိတ်က အသွားအပြန်တစ်မတ်ကုန်မယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီ တစ်မတ်ဟာ ကျွန်မတို့လိုမရှိဆင်းရဲတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်အဖို့ ဆိုရင် ထမင်းတစ်နပ်စားဆန်ဖိုးပဲ၊ မည္ငန့်မေ နှမြောရမှာ ပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ မပန်းဝါရယ်၊ အဖိုးတန် ပန်းသီး သွားဝယ်တဲ့ လူက

ကားခကလေးတစ်မတ်ကိုန့ မြောရသေးတယ်လို့ ”

မပန်းဝါသည် မချိတရိကလေး ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလို ရှိပါတယ် မညွန့်မေရယ်၊ ဒါပါနဲ့ ဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်ဝန်ရှိဖူးတာ သုံးခါရှိပါပြီ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုချင်ခြင်းမျိုး မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီကလေးကျမှ ကျွန်မဖြင့် အဖိုးတန် အစားအစာတွေပဲစားချင် နေတယ်၊ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်လို့ အောင့်နေခဲ့ရတာဒီနေထိရော၊ မနေကတော့ မျိုသိပ်ထားလို့ ကိုမရနိုင် လွန်းလို့ ပန်းသီးတစ်လုံးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်စားလိုက်မဟဲ့ ဆိုပြီးထွက်သွားတာသိမ်ကြီးဈေး ရောက်တော့ ပန်းသီးတစ်လုံးသုံးမတ်ဆိုတာနဲ့ ”

“ဝယ်မစားခဲ့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်စားရပါ့မလဲရှင်၊ သုံးမတ်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အဖို့ ညမ နက်စာ ဟင်းလျာဖိုးရတယ် မညွန့်မေ၊ ဒီလောက် ဈေးကြီးကြီးတော့လည်း ပေးဝယ်မစားရက်ပါဘူး ရှင်”

“အို”

မညွန့်မေသည် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ဤလိုလျှင် ရေရွတ်ညည်းညူလိုက်၏။

“ဒီလောက်တော့လည်း စေ့စပ်မနေပါနဲ့ မပန်းဝါရယ်၊ သွေးကတောင်းတဲ့ အခါ စားပေါ့ ကဲ ကဲ”

မညွန့်မေသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးတော့မည်ကဲ့သို့ ဘော်လီအိတ်ကို နှိုက်လိုက်ပြီးမှ -

“အို-ရှင့်လက်ထဲ ပိုက်ဆံထည့်လို မဖြစ်သေးပါဘူး၊ တော်ကြာ နမြောနေတာနဲ့ ပဲ စားဖြစ်မှာ မ ဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲဒါလောက်ဖြစ်လှ

တာ နက်ဖြန်ကျွန်မ ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ စားရင်စားမစားရင်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သိရော”

မပန်းဝါသည် ကြည်ကြည်နူးနူးကလေး ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကဲ ပြန်ဦးမယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ထလိုက်သော မည္ကန့်မေသည် အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိ အလောသုံးဆယ်ပြန် ထိုင်လိုက်ပြီးမှ -

“အမယ်လေး သတိမျှား နှယ် မကောင်းလိုက်တာ၊ အရေးကြီးတာမှ မေ့နေတယ်။ ဒါနဲ့ မ ပန်းဝါ ခု ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ”

မပန်းဝါသည် ဤတစ်ကြိမ်၌ သွားလေးများ ပင် ပေါ်အောင်ရယ်လိုက်ပြီးမှ -

“ရှေ့လထဲမှာ ပဲ မွေးလိမ့်မယ်ထင်တယ် မည္ကန့်မေ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“သိပါဘူးရှင်၊ အိမ်က ကိုရွှေစောဝင်းက မေးခဲ့ပါဆိုလို့ ၊ ကျွန်မအထင်တော့မွေးဖို့ ၊ ဖွားဖို့ စ ရိတ်စက ကူညီချင်လို့ နဲ့ တူတာပဲ။ ကဲသွားမယ်နော်”

မပန်းဝါသည် ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းထွက်သွားသော မည္ကန့်မေ၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးမိသကဲ့သို့ သူဗိုက်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်နေမိ၏။

* * *

ထိုနေ့ လွန်မြောက်ခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် မပန်းဝါမှာ ကိုစောဝင်း-မည္ကန့်မေတို့ ၏ ကောင်းမှု ဖြင့် စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ရှောက်ချိုသီး စသဖြင့် အသီးမျိုးစုံကိုတစ်နေ့တစ်မျိုးကျဝေ,လှိုင် လှိုင်အစာအိမ်မ

နိုင်အောင် စားနေခဲ့ရ၏။ မည္ကန့်မေမှာ လည်း တစ်နေ့မပျက်ဝင်ထွက်သွားလာလျက်ရှိ ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့ကမူ ကိုစောဝင်းကိုယ်တိုင်ပင် လိုက်ပါ လာပြီးမပန်းဝါ၏ ကျန်းမာရေးကိုအ ထူးဂရုစိုက် မေးမြန်းရင်းက -

“မှန်တာပြောရရင် ကျုပ် မပန်းဝါတို့ ဒီကိုပြောင်း လာပြီး တစ်လ လောက်အကြာမှာ ပဲ ကျုပ်ရဲ့ နှမကလေး အရင်းတစ်ယောက်လိုခင်မင် မိတယ်၊ တစ်ချို့ ဆင်းရဲသူတွေဟာ ဘာပဲပြောပြော ဟေး လားဝါးလားနဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ညစ်ညစ်ပေပေ နေတတ်ကြတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်သပ် သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသားနေတာကို ကြိုက်တ ယ်။ ကျုပ်သိသလောက်ဆိုရင် မပန်းဝါတို့ ဟာဒီပြင် ပစ္စည်းမဲ့တွေလို ရှု ပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မဟုတ်ဘူး ။ ဆင်းရဲပေမယ့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေတတ် တယ်၊ ဣ န္ဒြေသိက္ခာရှိတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ လူ့အလိုက် လူ့ဝတ္တရား နား လည်တယ်”

အစိုးရဌာနတစ်ခု၏ ဧရာမ အတွင်းဝန်တစ်ယောက်ကခင်မင်ရင်းနှီး စွာဖြင့် တဲစုတ်သို့လာ၍ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းထိုင်ကာဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက်၏ ဇနီးလို ဤလိုတန်းတူထား၍ ပြော လိုက်သည် ၌ မပန်း ဝါမှာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်အောင်ပင် အမူအရာပျက်၍ ပျက်၍ သွားရ ၏။

“အဲသလို ဣန္ဒြေရရနဲ့ ရိုးရိုးသားသား လူပီသအောင်နေတတ်ဖို့ ဟာ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာ နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒါတွေဟာဘယ်လိုလူတန်းစားဖြ စ်ဖြစ် အသုံးချနိုင်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေပဲ။ အချို့ အ ထက်တန်းစား အခေါ် ခံတွေဟာ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံအင်မတန် အောင်တန်းကျတယ်၊ ရှုပ် တယ်ပွေတယ်၊ ဒီလိုဟာတွေကျတော့ ကျုပ်နည်းနည်းမှ အရေးမလုပ်

ဘူး၊ အရောလည်း မဝင်ဘူး။ မပန်းဝါတို့ ကိုအောင်ရွှေတို့ ကတော့ အခြေအနေအောက်တန်းကျသလောက် နေပုံထိုင်ပုံ၊ ဆက်ဆံပုံတွေဟာ တော်တော်အထက်တန်းကျတယ်လို့ ကျွေပ်ယူဆတယ်။ အဲသလို ခင်ဗျား တို့ အပေါ်မှာ ခင်မင်နေတဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေတုန်းလွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက် လလောက်က ကျွေပ်အိပ်မက်မက်တယ်”

ကိုစောဝင်းသည် စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်ကာဆေးတံကိုမီးညှိရှိ က်ဖွာလိုက်ပြီးမှ -

“ကျွေပ်ဘယ်လောက် ကလေးလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ ညွန့်ပြောပြထား လို့ မပန်းဝါ သိပြီးရော ပေါ့၊ အင်း အဲဒီတုန်းကအိမ်မက်ထဲမှာ ဖြူဖြူတု တ်တုတ်နဲ့ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးတစ် ယောက်ကျွေပ်တို့ အိမ်ထဲကိုဝင်လာတယ်။ ကျွေပ်ကလည်း ဒီကလေးကို မြင်မြင်ချင်းသိပ်ချ င်သွားတာနဲ့ ပြေးထွက် လာပြီးချီမယ်လည်း လုပ်ရော ဟောဒီ ညွန့်ရဲ့ မ မ မည္ညန့်ကြည်က “ဟဲ့ ဘယ်ကကလေး လည်း သွားသွား”ဆိုပြီးမောင်း ထုတ်လိုက်တာနဲ့ ကလေးဟာ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးပြီး မပန်းဝါတို့ အိမ်ထဲဇွတ်ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်”

မပန်းဝါလည်း မရဲတရဲ့ ကလေး မော်ကြည့်လိုက်၏။

“ခုဆိုရင် ကျွေပ်အိပ်မက်ဟာ အတော်စင်းနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွေပ် ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်မ ယုံရင်ကြည့် မပန်းဝါမွေးရင်ကျွေပ်အိပ်မက်ထဲ ကအတိုင်း ယောကျ်ားကလေးဖြစ်မှာ ပဲ”

ကိုစောဝင်းက ခပ်ဟားဟားကလေး ရယ်ရင်း ပြောလိုက်ပြီး ဆေး တံကို လက်ဝါးပေါ်တွင် ခေါက်နေခိုက်-

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကလည်း ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်၊ သားယောကျ်ား ကလေးပဲ မွေးပါရစေ လို့ ”

“ရိုင်းတယ်လို့ မထင်နဲ့ နော်။ စကားမစပ် ဒီ့အရင်ကနှစ်ယောက်မွေး ဖူးသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ပထမ တစ်ယောက် ဖ-လ သားမှာ သေဆုံးသွားတယ်၊ ဒုတိယတစ်ယောက်က တော့ မရိုသေ့စကားပျက်ကျတယ် ဆိုပါတော့ရှင်”

“ဩော် ဩော် ဒါနဲ့ ခု ဘယ်ဝမ်းဆွဲအပ်သလဲ”

ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လျှောက်မေးနေသည့် မပန်းဝါ လည်း ရှက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ကိုစောဝင်းသည် ဆေးတံအိုးထဲသို့ ဆေးအသစ်ထည့်နေရင်းကမေး လိုက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မပန်းဝါဘျိသို့ ရှက်သွေးလျှမ်း၍ အမ်းသွားသည် ကို မမြင်လိုက်ရသော် လည်း အနီးတွင် ထိုင်နေသူမညွန့်မေက ထိုအရိပ်အကဲကို သတိထားမိသည် နှင့်-

“အို ကိုဝင်းကလည်း ဘယ့်နှာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ”

“ဟေ့ ဒါလား သေသေချာချာ မေးသင့်တဲ့ ကိစ္စပေါ့ ညွန့်ရဲ့ ။ ယောကျ်ားဖောင်စီး မိန်းမမီးနေ တဲ့ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အေး ဒါကြောင့် မေးရတာ ဒီကိစ္စမှာ ဝမ်းဆွဲဟာအရေးကြီးဆုံးပဲ၊ သူ တို့ လုပ်တာ မဟုတ်ရင် လူကြီးပါ ကိစ္စများ တတ်တယ်။ ကဲ ကဲ ငါ့နှမ ပြောစမ်း ဒါရှက်စရာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

ဤတွင် မှ မပန်းဝါတွင် အရှက်ပြေသလိုဖြစ်သွားတော့ကာ အသာအယာ မော်၍ -

“ဟိုပေတောကုန်းက ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်အုန်းကို အပ်ပြီးပါပြီရှင် သူကတော့”

“အရပ်ဝမ်းဆွဲ မဟုတ်လား၊ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ ဆေးရုံလောက် ဘယ်

ဝမ်းဆွဲမှ မကောင်းနိုင် ဘူး။ တကယ့် တကယ်အခက်အခဲကျတော့ ဆေးရုံမှ တတ်နိုင်တယ်။ မပန်းဝါ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ။ ကဲ အဲ ဒီ ဝမ်းဆွဲအပ်ပြီး သားမို့ အားနာရင်လည်း ကျသင့်သလောက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုစောဝင်းသည် သို့ပြောရင်းကပင် ရုပ်အကျီအိတ်ကိုနှိုက်၍ အထပ်လိုက်ပါလာသော ငွေစ ကွက်များ ထဲမှ တစ်ဆယ်တန်ဆယ်ရွက်တိတိ ရေတွက်ပြီး မပန်းဝါအား လှမ်းပေးနေသည့်တိုင်အောင် ရုတ်တရက် လက်မခံသေးဘဲ မည္ကန့်မေအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ ယူပါလေ မပန်းဝါရဲ့ ၊ အောင်မယ် အားနာစရာ လူတွေမှ မဟုတ်တာဘဲ”

မည္ကန့်မေကလည်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုစောဝင်း လက်ထဲမှ ငွေစ ကွက်များကို ဆွဲယူ၍ မပန်းဝါ လက်ထဲသို့ ဖွတ်အတင်း ထိုးထည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မပန်းဝါ၊ ကျုပ်က နှမလေးလို ခင်ရင် ကျုပ်ကိုလည်း အစ်ကိုကြီးလို ပြန်ခင်မှ သဘော ကျတယ်၊ အဲဒါမှတ်ထား”

* * *

နေရောင်ခြည် ဖျော့နုနုနှင့် အမှောင်ဘက်လုနေသည့်တစ်နေ့သော ညနေစောင်းအချိန်တွင် တောက်ပြောင်ဝင်းလက်နေသောကြက်ဥနှစ်ရောင် ပလိုင်းမောက် ကားတစ်စင်းသည် “ဗဟိုအမျိုးသ မီးဆေးရုံ”ဝင်းအတွင်းမှ ညင်ညင်သာသာကလေး မောင်းထွက် လာပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွား ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ မပန်းဝါ၊ ဆေးရုံကောင်းမှန်း သိပလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

အဆိုပါ ပလိုင်းမောင်ကားကြီး၏ နောက်ပိုင်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မည္ကန့်မေနှင့် မ ညွန့်ကြည် ထိုင်လျက်အလယ်တွင် မူမပန်းဝါသည် ကလေးကို ပွေ့ချီရင်း လိုက်ပါလာ၏။ ကား၏ အ ရှေ့ပိုင်းတွင် ကားကိုစောဝင်းသည် ဒရိုင်ဘာနှင့် ကိုအောင်ရွှေတို့ အလယ်တွင် ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာ ရာမှ ဤသို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည် ကို မပန်းဝါသည် ကလေးကို ငေးကြည့်နေရာမှ ထိုသို့ဖြေလိုက်၏။

“မပန်းဝါဖွားတဲ့ နေက ကျုပ်လိုက်လာမလို့ ဘဲ၊ အစည်းအဝေးရှိနေတာနဲ့ မလာဖြစ်ဘူး၊ ပြန် လာလာချင်း ညွန့်ပြောပြလို့ သိရတဲ့ ကိစ္စဖြင့် အသည်းတုန်စရာပဲ။ အင်းဆေးရုံမို့ အသက်ချမ်းသာရာရ တာပေါ့ မပန်းဝါ၊ အရပ်ဝမ်းဆွဲနဲ့ ဘဝဖြင့် ဒုက္ခပဲ ဒုက္ခပဲ”

ကိုစောဝင်းသည် ဤသို့လျှင် ညည်းညည်းညူညူ ပြောရင်းဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ လိုက်၏။

“ကိုဝင်း ဟောတဲ့ ဗေဒင် သိပ်မှန်တာပဲဆရာ၊ ယောကျ်ားလေးပဲ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီး၊ မွေးမွေး ချင်း ကိုးပေါင်ခွဲရှိသတဲ့ ။ အောင် ဒါနဲ့ လေ၊ မပန်းဝါ ကံကောင်းလို့ ကိုဝင်းရေ့၊ ကလေးခေါင်းမလည် လို့ ဆိုလား၊ ကန့်လန့်ဖြတ်နေဆိုလား၊ ညှပ်နဲ့ ဆွဲထုတ်ရတယ်တဲ့ ။ အရပ်ဝမ်းဆွဲနဲ့ ဆိုရင်တော့ ပြီးပါ ရော”

မပန်းဝါ မီးဖွားသည့်နေ့က မည္ကန့်မေ ဤသို့ ပြောပြလိုက်သည် နှင့် ကိုစောဝင်းမှာ ချွေးများ ပင် စို့လာသည် အထိ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့၏။ ယခု သူ့စကား စလိုက်သည် မှာ လည်း ထိုအဖြစ်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မပန်းဝါ သဘောပေါက်၏။ နားလည်၏။

“ကျုပ် ကလေးမရဘူးပေမယ့် ကလေးရှူးရှူးနေတဲ့ လူဆိုတော့ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်တာဆိုရင် တရုတ်၊ ကုလား၊ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ အားလုံး

ရဲ့ နည်းတွေကိုဆည်းပူးထားတာပဲ။ အကြောင်းရှိရင်သိရ တာပေါ့။ ကျွပ်တို့ မြန်မာတွေမှာ ခက်နေတာက ဆေးရုံဆိုသိပ်ကြောက်ကြတယ်။ ဘာကြောက်ကြလဲ ဆိုတော့လဲ အဖြေရှာမတွေ့ဘူး။ များ သောအားဖြင့် မွေးဖွားစရာကိစ္စဆိုရင် အရပ်ဝမ်းဆွဲနဲ့ ကိစ္စပြီး လိုက်ကြတာပဲ”

“ဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ ဖြည်းဖြည်းကွေ့မှ ပေါ့ကွယ်”

ကိုစောဝင်းလည်း ဒရိုင်ဘာအား သတိပေးလိုက်ပြီးမှ -

“အရပ်ဝမ်းဆွဲဆိုတာ မွေးရိုးမွေးစဉ် ဓမ္မတာအတိုင်း မွေးတာမျိုးလောက်သာ ကောင်းတာ ကွဲ့။ အကြပ်အတည်း ဖြစ်နေပြီဆိုရင်သူတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဗိုက်တက်နင်းလိုနင်း၊ အတင်းနှိပ် လိုနှိပ်နဲ့ ပဲကြီးညှစ်သလို ညှစ်ထုတ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ပြီး မသေသင့်ဘဲသေကုန်ရတဲ့ ကလေးတွေဟာ တစ်နှစ်တစ်နှစ်နည်းမယ် မဟုတ်ဘူး ”

ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံရှေ့သို့ အရောက်တွင် ဆူညံစူးရှစွာကြားလိုက်ရသော အသံချဲ့စက်သီချင်းသံ ကြောင့် ကိုစောဝင်းလည်း စကားကိုရပ်လိုက်ရ၏။

“သားဖွားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာ ဆိုရင်တော့ ဆေးရုံဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ဘယ်လောက်ခဲယဉ်း တဲ့ ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ဝေဒနာမခံစားရဘဲ ပြီးသွားနိုင်တယ်။ ဘယ်လောက်များ ကောင်းသလဲဆိုရင်ဗိုက်ခွဲ ပြီး ကလေးထုတ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်တာတောင်မအေလုပ်တဲ့ လူ ဘာမှ မသိလိုက်ရဘူး။ ဒီအထိ ညင်သာတယ်။ စိတ်ချရတယ်။ ပြီးတော့”

“ကဲ ကိုယ်တော်၊ ပြီးတော့မနေနဲ့ အိမ်ရောက်ပြီ”

မပန်းဝါတို့ အပေါ်၌ ထိုမျှထိအောင်ဂရုတစိုက် ကူညီလုံးပန်းနေခဲ့

သော ကိုစောဝင်းတို့ ၏ အ ပြုအမူမှာ တစ်ရပ်လုံးအဖို့ အထူးအဆန်းသ ဖွယ် တအံ့တသြဖြစ်နေကြရလေတော့၏။ ပစ္စည်းမဲ့လူ တန်းစားပိုင်းက ကိုစောဝင်းတို့ အား ချီးကျူးကြည်ညိုသွားကြသလောက် လူကုံထံပိုင်း ကမူမဟုတ် တန်းတရား သွားပုပ်လေလွင့်စကားဖြင့် ခနဲ့ ကြ၏ ၊ ရွဲ့ကြ မဲ့ကြ၏။

နေခြည်ရောင်နုနု ပေါ်ထွက်လုလု အချိန်ဖြစ်သည့်တစ်နေသောနံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင်းကို အောင်ရွှေသည် နံပြားတစ်ချပ် လက်တွင် ကိုင်၍ လက်ဖက်ရည် ခပ်ကြဲကြဲတွင် နှစ်ကာနှစ်ကာဖြင့်မြိန် ရေရှက်ရေ စားရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသူမပန်းဝါလက်ထဲမှ ကလေးကို ကြည့်ကာပီတိဖြာ လျက်ရှိ၏။

“သားရေ၊ ဟော့ကလေး၊ အမယ်ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း။ ပန်းဝါ ငါ့သား က ရယ်တတ်နေပြီ”

အမှန်အားဖြင့် ကလေးမှာ တစ်လပင် ပြည့်သေးသည် မဟုတ်။ လူး လိုက်လွန့်လိုက်၊ မဲ့လိုက်၊ ရှဲ့လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးလှုပ်ရှားနေရာ၌ တစ်ခါ တစ်ရံ ပြုံးရယ်လိုက်သည် ဟု ထင်ရခြင်းသာလျှင်ဖြစ် လေ၏။ ထိုအတို င်း သဘောပေါက် နားလည်ပြီးဖြစ်သော မပန်းဝါကမူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြုံးလိုက် ပြီးမှ -

“ရော့ပါလေ၊ ကိုအောင်ရွှေရဲ့ ၊ စားပါ။ ဒီမှာ အများကြီးရှိတာပဲ ဥစ္စာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မပန်းဝါသည် အနီးရှိမုန့်သေတ္တာပုံးထဲမှ ဘီစ ကွတ် လေးငါးခုထုတ်၍ လှမ်းပေးလိုက်သည့်တိုင်အောင်-

“စားပါ မပန်းဝါရယ်၊ မင်းပဲစားပါ၊ မင်းအားရှိမှ ကလေးကျန်းမာမ ယ်၊ ငါက အရေးမကြီး ပါဘူးကွာ”

သို့လျှင် မာမာတင်းတင်း ငြင်းပယ်နေသောကြောင့်-

“ကဲ မစားချင်လည်း လွှင့်ပစ်လိုက်တော့”

မပန်းဝါသည် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေးပြောရင်း လက်ထဲမှ ဘီစကွတ်မုန့်များကိုလက်ဖက် ရည်ထည့်ထားသော ဟင်းပန်းကန်ထဲသို့ နှစ်ထည့်လိုက်သည် တွင် မှ ကိုအောင်ရွှေလည်း အကြင်နာကြီး လှသောဇနီးသည် အား မော်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်၏။

* * *

မမျှောင်လင့်ဘဲနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မပန်းဝါတို့ ၏ ကုသိုလ်ကံကား ထူးခြားဆန်းကြယ်လှ ဘိတော့၏။ ဘီစကွတ်၊ ဟောလစ်၊ နို့ဆီ၊ သကြားမှ စ၍ လိုလေသေးမရှိအောင် ကိုစောဝင်းသည် မ ပြန်မလပ်ဝယ်ပို့လျက် ရှိ၏။ နံနက် ၂-ကြိမ်ကလေးကိုလာရောက်ကြည့်ရှု အကဲခတ်လေ့ရှိပြီး ရုံးပိတ် ရက်များ တွင် မူကိုစောဝင်းရော၊ မညွန့်မေပါ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်းမပန်းဝါတို့ တဲနန်းတွင် သာအချိန် ကုန်လေ့ရှိ၏။

“အညော်ကိုတော့ ကြပ်ကြပ်သတိထားရလိမ့်မယ် မပန်းဝါ။ ဒီလို ဝ, တဲ့ ၊ ထွားတဲ့ ကလေးမျိုး ဟာ အညော်နဲ့ နည်းနည်းမှ အတည့်ဘူးလို့ ကြားဖူးတယ်။ ရော့ ဒီဆေးပုလင်းယူထား၊ ညော်နဲ့ရရ,မရ ရကလေးအနီးမှာ အမြဲဆွတ်ပေး၊ အင့် အင့် ဒါက ဆေးတို့ ပတ်တဲ့ ၊ ညော်နဲ့ရတာနဲ့ ကလေးရင်ပတ်၊ နဖူး၊ နား၀၊ နှာ၀တွေမှာ ပွတ်ပေး”

ဖအေအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သော ကိုအောင်ရွှေသည် ပင် ထိုမျှနားမလည်၊ နားမလည်၍ လည်း ဂရုစိုက်ရမှန်း မသိသလောက်၊ ကိုစောဝင်းကားဤမျှထိအောင် စေ့စေ့စပ်စပ်အသေးစိတ်၍ ဂရု စိုက်နေသည် ဖြစ်ရာ မပန်းဝါတွင် မျက်ရည်များ ပင် တပေါက်ပေါက်ကျလာမိသည် အထိ

ဝမ်းမြောက် ကျေးဇူးတင်မိတော့၏။

“တကယ်ပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ သာတကယ်လို့ အစ်ကိုအ ရင်းတစ်ယောက်ရှိနေမယ် ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးလောက်တော့ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခုလည်း ရှိပါတယ်။ စားနိုင် သောက်နိုင်ထဲ က ဆွေမျိုးတွေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မှာ ငွေငါးဆယ်လောက်ပြည့်အောင် မကိုင်ဘူးတဲ့ မျက်နှာမွဲတွေမို့”

“ဒါတွေက မဆန်းပါဘူးကွယ်၊ ခုမင်းတို့ မွဲနေလို့ သူတို့ ကဂရုမစိုက် ဘူး၊ လျစ်လျူရှုထား တယ် မဟုတ်လား။ အင်း မင်းတို့ ချမ်းသာလို့ သူတို့ မွဲသွားတဲ့ တစ်နေ့မှာ သူတို့ အမြင်မှန်ရလာမှာ ပဲ။ ကဲ ကဲ ဒါတွေ မေ့ပစ် လိုက်တော့ ဒီနေ့ငါ့တူကို နာမည်ပေးရမယ်။ နို့ ကိုအောင်ရွှေက နာမည် ပေးထာ သဆို “တုတ်ပေါ”လို့ ဟဲဟဲဟဲ”

ကိုစောဝင်းသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် အတန်ကြာ ရယ်နေပြီးမှ -

“ဒီနာမည်ကြီးက တောဆန်လှပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီအရင်က မင်းတို့ နှစ်ယောက်မွေးဖူးတယ် အဖတ်မတင်ဘူးနော်။ အေး ဒီတစ်ခါ ဘာမှ မ ပူနဲ့ ၊ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်မယ်။ နာမည်ကို လည်း ‘အသက်ရှ ည်ခြင်း’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ‘အာယု’လို့ မှ ည့်လိုက်ကွာ။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ တူနာ မည် ‘အာယု’”

“အာယု”

မပန်းဝါ ပါးစပ်မှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရေရွတ်လိုက်သော အသံသည် ကြည်ကြည်လင်လင်က လေးထွက်ပေါ်လာ၏။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ကလေးပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီတ စ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ် ဒီနာမည်မျိုး၊ အာယု အသက်ရှည်ခြင်း”

ဤသို့လျှင် ခပ်မြူးမြူးကလေး ပြောလိုက်မှ မပန်းဝါသည် မည္ဓန့်မေလက်ထဲရောက်နေသော အာယုကလေး၏ ပါးကိုအသာအယာ ဆွဲ၍ ခါလိုက်၏။

“ဩော် ကိုဝင်း၊ ကင်မွန်းတပ်တဲ့ နေ့မှ ပဲ တစ်ခါတည်းအမည်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

“အေးပါလေ၊ ဒါက လွန်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ကင်မွန်းတပ်မယ့် ရက်ကလည်း သိပ် ဝေးတော့တာမှ မဟုတ်တာ”

ကိုစောဝင်းတို့ မှာ လည်း ဤသို့ ဤနှယ် အာယုအတွက်နှင့်သွက်သွက်လည်အောင် အလုပ်ရှုပ် ခဲ့ရစေကာမူ ယောင်၍ သော်မျှမညည်းညူမိ၊ ရုံးရောက်သည့်အချိန်တွင် အာယုအကြောင်းစဉ်းစား၊ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ အာယုရှိရာ သွား၍ ၊ စကားပြောရာတွင် လည်း အားယုမပါက မပြီးသ လောက်ဖြစ်နေကြတော့၏။

“မျက်လုံးဝိုင်းပုံ၊ ကြည်လင်ပုံက အစ သူ့အမေနဲ့ တူတယ်။ ဒီပြင် နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်နဲ့ မျက်နှာ လုံးပုံကတော့ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူဘူး။ ထူးထူးခြားခြားချောတဲ့ အကောင်ပဲ”

“ဟေ့ ဟေ့ ကိုယ့်သားကို “အကောင်”လို့ တော့ မခေါ်ပါနဲ့ ညွန့်ရယ်။ ကို့သား နာမည်ရှိပါ တယ်”

“အမလေး ဖြစ်နေလိုက်တာ သူကဖြင့်၊ ကိုယ့်သားကိုယ့်သားနဲ့ သတိများ လည်း ထားပါဦး ဆရာကြီး၊ ရူးသွာပါဦးမယ်”

ထမင်းစားနေသည့်အချိန်၌ပင်လျှင် ကိုစောဝင်းနှင့်မည္ဓန့်မေတို့ မှာ အာယုအကြောင်း ပြော ရင်းစားမှ ထမင်းပို၍ မြိန်သကဲ့သို့ရှိနေသောကြောင့်-

“မင်းတို့ ဥစ္စာက သိပ်ပိုလွန်းနေပြီကွဲ့နော်၊ နောင်တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ ကလေးဟာ သူတို့ က လေးပဲ၊ သူတို့ လည်း ဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေမယ်လို့ အတပ်ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ပြောင်းရာ ကို က လေး ကောက်ကောက်ပါသွားတော့မှ မင်းတို့ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်မ နေကြနဲ့ ဒါပဲ”

မည္ကန့်မေ၏ အစ်မဖြစ်သူ မည္ကန့်ကြည်ဌေးသို့ ဝင်ပြောလိုက်မှ ပင် ကို စောဝင်းတို့ မှာ အာယုအ ကြောင်းအပြောရပ်သွားကြတော့၏။

ပြက္ခဒိန်စာရွက် တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်ခဲ့သည် နှင့်အမျှအာယုက လေးမှာ လည်း တစ်လ ထက်တစ်လ ကြီးမားထွားကျိုင်းလာတော့ကာ အာယု ငါးလသားအရွယ်ရောက်သည် ၌ မပန်းဝါတွင် နို့နာရောဂါ ဖြစ် ပေါ်လာသောကြောင့် အာယုအား နို့မတိုက်နိုင်တော့သည် အထိ အခြေ အနေတဖြည်း ဖြည်း ဆိုးဝါးလာခဲ့ရာ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးအ ကျယ် ဗျာများ သွားသူကကိုစောဝင်းပင်ဖြစ် ၏။

“ဒီလို ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး ညွန့်ရေ၊ မပန်းဝါမလဲ ရောဂါတစ်ဖက်နဲ့ ကလေးကိုနို့ဖျော်တိုက်ရ တဲ့ ကိစ္စဟာ မလွယ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူလည်း သက်သာအောင် အာယုအတွက်လည်း စိတ်ချရအောင် အာယုကို ကိုယ် တို့ ခေါ်ထားရရင်မကောင်းဘူးလား”

တစ်နေ့သော ညအချိန် ကိုစောဝင်း-မည္ကန့်မေနှင့်ဧည့်ခန်းတွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ဤသို့လျှင်အ ရေးတကြီးတိုင်ပင်လျက်ရှိ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုဝင်းရဲ့ ၊ ကျွန်မလည်း အမျိုးမျိုး တွေးကြည့်တယ်၊ ခု ကိုဝင်းပြောသလိုလုပ်ဖို့ ကလွဲပြီးအခြားနည်းလမ်းတော့မရှိတာအမှန်ပဲ ”

“ဟေ့နော်-စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ကြ၊ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့

တာဝန်ဟာ လူကြီးငါ ယောက်ရဲ့ တာဝန်ထက်ပိုကြီးတယ်၊ လွယ်လွယ် ကလေးမထင်ကြနဲ့ ။ ငါတော့ ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ဘာတာဝန်မှ မ ယူဘူး၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်မှ ခင်းကြ ဒါပဲ”

ဧည့်ခန်းဆောင် ဒေါင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေသော မည္ဆ နှ့်ကြည်က ဤသို့လှမ်း ပြောလိုက်သည် နှင့် ကိုစောဝင်းရော၊ မည္ဆန့်မေ ပါ နှစ်ယောက်စလုံးပင် တွေဝေသွားကြလေ၏။ အမှန် အားဖြင့် မည္ဆန့်ကြည် ပြောလိုက်သည် မှာ စေတနာကောင်းနှင့်သတိပေးလိုက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အာ ယုအပေါ်၌ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု သံယောဇဉ်ကြီးနေသ ည် သာ ဖြစ်သော ကိုစောဝင်းတို့ မှာ မူသတိပေးခြင်း ဟု ၍ ပင် မယူဆ နိုင်တော့ဘဲ အာယုနှင့်ပတ်သက်လျှင်ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည် ဖြ စ်စေ၊ ဆန် ကျင်ဘက် သဘောမျိုးသက်ရောက်သည့် စကားမှန်က မည် သည့်စကားပင်ဖြစ်စေလက်မခံနိုင် လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေကြတော့ ၏။

“ဒါကြောင့်မို့ သူအပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ”

မည္ဆန့်မေသည် ကိုစောဝင်းအား လက်တို့ ၍ မကြားတကြားပြောလို က်သော်လည်း ကိုစောဝင်း မှာ မပြုံးနိုင်လောက်အောင်ပင်စိတ်ထိခိုက် သွားသည့်အလား ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငိုင်နေတော့၏။ မ ည္ဆန့်ကြည်တွင် လည်း မိမိစကားကြောင့် မိတ်တော်မောင်ကိုစောဝင်း မျက်နှာထားပျက် သွားသည် ကို သတိထားအကဲခတ်မိသည် နှင့်-

“ငါက ဒီကလေးကို မုန်းလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ မင်းတို့ သ ဘောပဲ၊ ခေါ်ချင်လည်း ခေါ် ထားပေါ့။ မင်းတို့ ကတော့လက်ပွန်းတတီး နီးနီးကပ်ကပ် ချစ်ရမှာ ကို မျှော်လင့်ပြီးဝမ်းသာလုံးဆို့နေ ကြတယ်။ အ ရင်းအချာမဟုတ်လို့ ကွေ့ကွင်းရမှာ ကို သတိမရရှေ့ရေးမတွေးကြလို့

သတိပေးရတာကွဲ့ မင်းတို့ သဘောပဲလေကြည့်သာလုပ်ကြ”

မည္ကန့်ကြည် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည် နှင့် မရွေးမနှောင်းပင် ဝရံတာတွင် ရပ်နေရာ မှ လှည့်ဝင်လာသူ ၎င်းတို့ ၏ မိခင်ကြီးသည် ကိုစောဝင်းတို့ နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး....

“ဟဲ့ နေကြစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ ကသာ မောင်နှမချင်းကတောက်ကဆ ဖြစ်ချင်နေကြတယ်၊ ပန်း ဝါကကော သူ့ကလေးကိုမင်းတို့ ပေးထားမယ် တဲ့ လား”

အလွန် စကားနည်းလှသော အဖွားကြီးက ကောက်ကာငင်ကာ မေး လိုက်သည် နှင့် ...

“သူရော၊ ကလေးပါ ကောင်းဖို့ စီစဉ်တာပဲ မေမေရယ်ဘာမပေးထား နိုင်စရာရှိသလဲ၊ ကျွန် တော်တို့ ကသာ ခေါ်ထားမယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ ပေးထားမှာ ပါ”

“အေး ကလေးဆိုတာ အိမ်ဆည်းလည်း ၊ အိမ့်ခလောက်ကွဲ့။ က လေးရှိတဲ့ အိမ်ဟာ ဆူဆူညံညံ နဲ့ သာလည်း သာယာတယ်၊ ပျော်စရာလ ည်း ကောင်းတယ်၊ စိတ်ညစ်စရာလည်း ပါသပေါ့ကွယ်။ မင်းက ကလေး သိပ်လိုချင်နေတဲ့ လူဆိုတော့ ၊ အေးလေး ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ထားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မချစ်ကြနဲ့ နော်၊ ကိုယ် အပြီးအပိုင်ရတာ မဟုတ်ဘူး ”

ထိုနေ့ ညတွင် ပင် ကိုစောဝင်းတို့ လည်း မပန်းဝါတို့ ထံကူး လာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ သည် ၌ လူမမယ်ကလေးကိုသူတစ်ထူးလက် ထဲ၌ ပေးထားရန် လုံးဝ စိတ်မကူးခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ကိုစောဝင်း တို့ မှာ မိဘဖြစ်သော မိမိတို့ ထက်ပင် အစစအရာရာဂရုစိုက်သည် က တစ်ကြောင်း၊ ကျေးဇူး ကလည်း မကင်းသည် တွင် ယခုကဲ့သို့ အာယုကို ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်မည် ဆိုသည် မှာ လည်း မိမိရောက လေးပါ

ကောင်းဖို့ အတွက် ဖြစ်သည် ကို စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း မဆိုင်းမတွဘဲ သဘောတူ ခွင့်ပြုကြ ၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည် နှင့် ကိုစောဝင်းသည် မပန်းဝါတို့ တဲသို့ အူယားဖားယား ရောက် ရှိ လာပြီး ....

“မပန်းဝါ အာယုဖြင့်ကွယ် ညကများ အိပ်လိုက်တာတုံးပဲ။ အားကြီး အေးတဲ့ ကလေးပဲဟော့။ အစ်ကိုကြီးဖြင့် ဝမ်းသာလုံးဆို့နေလို့ ထင်ပါရဲ့ ကွယ် အိပ်လို့ တောင် မပျော်ဘူး။ ဩော် ဒါနဲ့ ကိုအောင် ရွှေ။ အစ်ကိုကြီး တို့ အိမ်ကို အချိန်မရွေးလာနိုင်တယ်နော်၊ ကြားလား အားမနာနဲ့ ၊ မပန်း ဝါကတော့ နေ့လည်နေခင်းအားတဲ့ အခါ အိမ်မှာ ပဲ လာနေပေါ့ကွယ်”

ဤအစီအစဉ် အတိုင်းပင် စခန်းသွားခဲ့ရာမှ ဖ-ရက်၊ ၇-ရက်သာ ကြာသောအချိန်တွင် မပန်း ဝါ၏ နို့နာရောဂါမှာ သက်သာသည် ဟူ၍ မရှိဘဲ တိုး၍ သာ ဆိုးလာသဖြင့် နောက်ဆုံးဆေးရုံတက်ရ သည် အထိပင် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ယခင့်ယခင်က ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်များ ဖြင့်သာ အပျင်းဖြေခဲ့ရသော ကို စောဝင်းတို့ မှာ လည်း အာ ယုကလေး မွေးဖွားခဲ့သည် မှ စ၍ အာယုအ တွက်သွား၊ အာယုအတွက်ဝယ်၊ အာယုကိစ္စအလုပ်ရှုပ်၊ အာယုအကြောင်းပြောရင်း ပျော်နေရသည် နှင့်ပင် ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်သတိ မရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေကြ တော့၏။

“ဟော့ ညွန့်၊ နို့ဘူးကို သေသေချာချာ ရေနွေးနဲ့ ဆေးပါကွယ်။ နို့သီး ခေါင်းက ပိုအရေးကြီး တယ်ဟော့၊ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် လှန်ပြီးဆေးနော်၊ အော် မနေ့က ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့ သွားပွတ်တံ အသေး စားကလေးကော၊ အဲဒါနဲ့ ကျကျနနတိုက်”

“ကဲ ရွှေကိုယ်တော် သိပ်ပိုမနေနဲ့ ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လာလုပ်ချည်”

အာယုကလေးကို လက်ဝဲလက်ဖျန်ပေါ်တွင် ထိုင်စေကာလက်ျာလက်ဖြင့် ရင်ကိုသိုင်းဖက်၍ ဖက်ချီထားရင်း အနီးတွင် ရပ်၍ သြဇာပေးနေသော ကိုစောဝင်းအား မညွန့်မေက မျက်စောင်းကလေး နှင့်မော်ကြည့်ကာ သို့ပြောလိုက်သည် နှင့် ....

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိန်းမရာ။ မင်း သားကလေးနေထိုင်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပြောတာကွဲ့။ ကဲ သားရေ အာယုလေး၊ သားမေမေက ပင်ပန်းလို့ ညည်းနေပြီ၊ မွေးမွေးပေးလိုက်၊ မွေးမွေးပေးလိုက်”

ကိုစောဝင်းသည် ဤသို့ပြောရင်းချီထားသော အာယုကလေး၏ နှာခေါင်းနှင့်မညွန့်မေ၏ ပါး ကိုကပ်ပေးလိုက်သောကြောင့်မညွန့်မေတွင်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်သဘောကျသွားတော့ကာလက် သုတ်ဝါကိုပင်ထ,၍ မယူနိုင်တော့ဘဲ လက်တွင် စိုနေသောရေများကို ထဘီတွင် ကမန်းကတန်းသုတ် လိုက်ပြီး အာယုကလေးကိုလှမ်းဖက်၍ ဘယ်ပြန်ညာပြန် အားရပါရ နမ်းပစ်လိုက်၏။

“မေမေက ညည်းတာဟုတ်ပါဘူး သားရယ်နော်။ သားဖေဖေက ပိုလွန်းလို့ ပြောတာသိလား။ မေမေက ငါ့သားလေးအတွက်ဆိုရင် အေးသင်တို့ တောင် မခိုင်းဘူး၊ စိတ်မချလို့ နောကွယ်”

သားဦးအရူးဆိုသည် မှာ စင်စစ် သားဦးက ရူးသည် မဟုတ်၊ မိဘက ရူးခြင်းသာလျှင်ဖြစ်တန် ရာ၏။ ကိုးလလွယ် ဆယ်လထား၍ ကိုယ့်ဝမ်းမှ မွေးဖွားလိုက်ရသော သားမဟုတ်ဘဲလျက်နှင့်ပင်မ ညွန့်မေတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ရူးမတတ်မြူးနေကြပြီး ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ ဘာမျှမတတ်သေးသော လ, သားအရွယ် ကလေးငယ်ကိုပင် တကယ့် လူကြီးပမာ ဘာဘာညာညာ ပြောဆိုနေသေးတော့၏။

* * *

မပန်းဝါသည် လည်း နို့နာပျောက်ကင်း၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာခဲ့ပြီ။ အာယုကလေးမှာ လည်း ဝူး ဝူးဝါးဝါးနှင့် ပြုံးတတ်၊ ရယ်တတ်၊ ပျော်မြူး တတ်နေလေပြီ။ ကိုစောဝင်းနှင့် ကတိထားခဲ့သည့်အ တိုင်းဆိုလျှင် မပန်းဝါ နို့နာသက်သာသည် နှင့်အာယုကို ပြန်ပို့ရတော့မည်ဖြစ်ရာ ခွေး ကလေး၊ ကြောင် ကလေးများ သော်မှ လပိုင်းအထိယုယမွေးမြူခဲ့ရလျှင် သံယောဇဉ်ဖြစ်တတ်သေးလျက် မက်မက်မော မော ကလေးလိုချင်နေ သည့် ကိုစောဝင်းတို့ အဖို့ ဆိုလျှင် အာယုကိုမိဘထံ ပြန်ပို့ရန်မှာ လွယ် ကူလှ သော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။

သို့စေကာမူ ကိုစောဝင်းတို့ အဖို့ လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝစေရန်အခြေအ နေက ဖန်တီးပေးလိုက်၏။ မပန်းဝါ၏ နို့အနာရောဂါပျောက်ကင်းလာ သည် မှန်သော်လည်း နို့လုံးလုံး မထွက်တော့ဘဲနို့ကန်း သွားသည် ဖြစ် သောကြောင့် . . .

“မထူးပါဘူး မပန်းဝါ၊ ရှင်မှ နို့မထွက်တော့တာ ကလေးပြန်မခေါ်နဲ့ ဦးပေါ့။ ကျွန်မတို့ ပဲ ဆက် ပြီးပြုစုပါ့မယ်”

ဤသို့သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့်အာယုအား ဆက်လက်စောင့်ရှော က်ခွင့်ကိုယူကာ ကြည် ဖြူရွှင်ပြုံးနှလုံးဆီစိမ့်၍ တမြိန့်မြိန့်ကျေနပ်နေကြပြန်လေ၏။

သို့နှင့်ပင် အာယုကလေး အခါလည်သားသို့ ရောက်ခဲ့တော့ကာ စူး စူးဝါးဝါးနှင့်စကားလုံးရှာ သလိုရေရွတ်ခဲ့သော အာယုမှာ “မမ,ဘဘ”ဟူ သော စကားနှစ်လုံးကိုမူ ပီပီသသကြီးပြောဆိုနေရုံသာ မကသေး . . .

“ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အလေးပြု”

ဤသို့ ဆိုလိုက်သည် နှင့် အာယုသည် သူ့ခေါင်းကလေးကို ချစ်စဖွယ်ငုံ့ချ၍ အရှိအသေပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ကိုစောဝင်းနှင့်မည္ကန့်မေမှာ လည်း အာယုအား ချစ်လိုက်ကြသည် မှာ တုန်နေတော့၏။ မည္ကန့် မေ၏ မိခင်ကြီးသည် ပင် တဖြည်းဖြည်းမြေးအတုကလေးကို ယုယုယယလုပ်လာ၏။ ချစ်လာ၏။ သူ တို့ သုံးယောက်သာလော။ အာယုကိုအိမ်ခေါ်ထားမည် ပြုစဉ်က အတော်ကလေး ကန့်ကွက်ခဲ့သောမ ည္ကန့်ကြည်သည်လည်း မနေနိုင်၊ ချီလား၊ ပွေ့လား၊ နမ်းရှုပ်လားနှင့် ပြုစုယုယလာရုံသာမဟုတ် အာ ယုကလေး၏ ဝေယျာဝစ္စကိုပါ ကူညီလုပ်ကိုင်လာတော့၏။

“ဒီလိုတော့လည်း ည္ကန့်တို့ အပျိုကြီးက လိမ္မာသားပဲနော်ကိုဝင်း၊ တော်တော်ကြာ ည္ကန့်တို့ ထက် များ သည်းနေဦးမလားမသိဘူး။ ခုတောင် သူကိုယ်တိုင် သနပ်ခါးလိမ်းပေးရမှ ကျေနပ်တယ်။ ဘယ် တုန်းကမှ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနှံအတာ မခံခဲ့တဲ့ တို့ အစ်မဟာ အာယုနဲ့ ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွား တယ်မသိဘူး”

အာယုမှာ လူပြည်မရောက်မီကတည်းကပင် ကုသိုလ်ထူးလာသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုစော ဝင်းတို့ ၏ ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရ၏။ မွေးဖွားပြီးခဲ့သည် တွင် လည်း သူဌေးသားတစ်ယောက် နှင့်မခြား အပြုအစု ခံနေရသည့်ပြင် ကလေးကို ခုံမင်တတ်သူမဟုတ်သည့်မည္ကန့်ကြည်ပင်လျှင် အ ရေးတယူ ဂရုစိုက်လာရသည့်အခြေသို့တိုင်အောင် အာယု၏ ဇာတာသည် ထက်မြက်ခဲ့တော့၏။

* * *